

zdech a okopaném nábytku nevěnovala prakticky žádnou pozornost, ale to jsem jí ve věku dvou let těžko mohl mít za zlé. Syn Lukas pak zpravidla usínal u popisu lokálních vzdělávacích institucí a zdravotnických zařízení. Ani na něj jsem se nezlobil, přece jen mu ještě nebyly ani tři měsíce. Ivča se mi sice snažila věnovat pozornost, nicméně bylo zřejmé, že je představou stěhování do Číny nadšena, takže veškeré nepříjemné zprávy, kterými byla má snaha o nalezení vhodného ubytování protkána, jednoduše ignorovala.

Po týdenním průzkumu terénu a návratu do České republiky jsem se snažil Ivčinu euforii krotit. Dá se říci, že zcela neúspěšně. Tématem domácích diskuzí tak nebylo, zda do Číny poletíme, ale kdy už tam budeme.

Těsně před Vánoci přišlo rozuzlení. K prvnímu únoru jsem se měl hlásit na novém pracovišti připraven šířit dobré jméno a zvyšovat finanční zisky naší společnosti na jejím dálnovýchodním odbytišti. Na rovinu přiznávám, že v tu chvíli už jsem byl i já nakažen Ivčiny entuziasmem a do Šanghaje jsem se těšil, takže mě vůbec nerozhodilo, že kvůli potížím s vízy v dětských pasech budu muset nejprve odletět sám, abych se po čtrnácti dnech vrátil na evropský kontinent a pomohl s transportem Ivče a dítětem.

Měli jsme před sebou opravdu nezapomenutelné tři roky, ale ještě jsme o tom nevěděli.

Mimořádná linka

Mladá Boleslav — Šanghaj

Jak už to obvykle bývá, takřka všechno jsme nechali na poslední chvíli. I když vlastně nechali – většinu toho nechání bych v tomto případě poměrně jednoznačně přiřkl Ivče. Já už jsem byl v Číně měsíc zaměstnán, z čehož jsem tam dva týdny dokonce skutečně pobýval. Poslední den před celoročním odletem z ČR jsem tedy pouze vracel auto, což obnášelo větší než malé množství cest mezi servisem, garáží, policií a pojišťovnou, abych ve výsledku nashromáždil hned pět pojistných událostí (včetně záhadně zmizelého platu), dále jsem vyzvedával cestovní pasy celé rodiny s novotou vonícími čínskými vízy, uzavíral dvě nájemní smlouvy na parkovací místa a hned na několika různých lokalitách vracel mobil, tablet a počítač. Objektivně je tedy nutno uznat, že přípravu na odjezd jsme podcenili oba dva, ať to nezůstane jenom na Ivče. Výsledkem tak zcela nepřekvapivě bylo, že jsme se večer hrozně pohádali, jak a hlavně kvůli komu vůbec nic nestíháme, a spát jsme šli sotva čtyři hodiny před budíkem. Rodinné rozpoložení před přesunem na Dálný východ tak mělo k ideálu dále než maďarský guláš k veganské stravě. Ještě že děti byly v rámci možností hodné a zdravé.

Po zmíněných čtyřech hodinách spánku nás zvonění budíku skutečně nenadchlo, nicméně z postele nás dostalo. Nechat na poslední chvíli i odjezd na letiště už by se nám skutečně mohlo vymstít. Měli jsme před sebou slastnou vidinu zaslouženého odpočinku při jedenáctihodinovém letu mezi Vídní a Šanghají, jelikož jsme ze všech možných (a několika nemožných) leteckých spojení po velice dlouhé a uvážlivé poradě vybrali to, u kterého jsme předpokládali nejmenší rozhození biorytmů všech čtyř cestujících. Před definitivním odjezdem jsme ústně, telefonicky i e-mailem předávali poslední pokyny, co že to vlastně mají příbuzní a kamarádi dělat s věcmi, které za sebou necháváme v opouštěném bytě. Kdyby všechno klapalo lépe,